

FERGETEG

*Szemembe csapnak a fények,
átrajzolódnak az árnyak,
tágul a tér, ha elérek
hazáig – ott vár a varázslat.
Érezni most is a lángját:
mennyei tűz a sötétben.
Táncukat ideleln járják,
Teremtőnk szent tenyerében.
Kezeim üresek, árvák,
kezeim fogják a semmit,
táncukat odafönt járják,
táncukból fergeteg lesz itt.
Felfogat eget és földet,
hamis valónkról leválaszt.
A semmi után nagy csönd lesz,
s a csöndből újabb varázslat.*

MINT A KŐ

*Ki megfér csendben önmagával,
és jó mértékkel mérni tud,
s ha összeér szíve a szájjal,
a mennyben ő nyit majd kaput.
Felőrölnék a megszokások,
szorít a tékozolt idő,
a jelszavak is mindig mások,
csak te nem mozdulsz, mint a kő.
Lehetsz sóhaj a hallgatásban,
papírra rálehelte betű,
s itt lent, ahol sötét, s halál van,
csak itt lehetsz emberszerű.*

*Legyél egész ott, hol törés van,
kacagj a szélbe akkor is, ha fáj.
Kacagd a szélbe öntudatlan,
hogy nincs sötét és nincs halál.*

HIDEG KÖVEK

*Hideg kövek vagyunk,
bolygói a magánynak.
E csüggedt égitesten
mint borsót, falra hánynak.
Hogyan érhetne bármit
a szó, a tett, s az álom,
ha jövőnk már csak billeg
egy vékony pókfonálon?
Csak egyszer szólna tisztán
húrja a választott hangnak,
a szűk térben rezegve
ott, ahol jelt akarnak.
Esküt lehelni szélbe,
s igazságként leírni,
hegyet mozdító hittel
Istenhez visszatérni.
Miért ne lenne sarka
e szédülő világnak?
a súlyos kapuk egyszer
mögöttem is bezárnak.
Hideg kövek vagyunk –
bolygói a halálnak...
...egy másik égitesten
talán majd hazavárnak.*